

Ne aflăm deci nu în fața unei piese obișnuite. Avem de-a face cu un poem dramatic cîntînd măreția luptei pentru libertatea poporului grec, tinzînd să păstreze ca formă tiparul tragediei. Destinul e aici însă în miinile oamenilor, iar ziua de mîine se arată plină de promisiuni. Cu toate că au pierit mulți luptători, cauza poporului e cîștigată. Soarele va lumina mîndru, drumul de mîine al poporului grec.

Regizorul Iannis Veakis a înțeles virtuțile deosebite ale piesei și a transpus pe scenă poemul dramatic, punîndu-i în valoare tocmai poezia tragică. Montînd spectacolul pe un decor neutru (decorator Elena Pătrășcanu) — trepte cu o platformă pe care se puteau instala panourile necesare acțiunii propriu-zise, dar care se putea folosi perfect ca un decor de tragedie antică (cînd era fără completările ce sugerau o încăpere modernă) încît corul se putea mișca statuar, plastic, grupîndu-se în diferite formații — regizorul a reușit să transmită din plin fiorul tragic al poetului, dar și înaltul său mesaj politic.

Distribuția omogenă a pus în valoare calitățile tinerei actrițe Dumitra Papaioanu, interpreta mătușii Kali (mama care-și pierde fiii). Am prețuit suavitatea și totuși combativitatea Sofiei Gogu, alături de un joc simplu și emoționant al actorilor Gh. Ghindidis și Mișos Șukas. Dintre amatori s-au remarcat cu deosebire Iana Kalodikî, Costas Dilas și Elena Hristodulo.

Există în această echipă de amatori întăriți de un mic grup de tineri actori, un entuziasm și o pasiune autentică pentru teatru.

Pasiunea lor pentru teatru a fost însă imbinată permanent în acest spectacol, cu o poziție personală față de evenimentele din piesă, care animau ura sau dragostea lor față de diverse personaje.

Pasiunea care cristaliza poziția lor de clasă s-a transformat în fața spectatorilor în emoție, luptă, durere și o imensă bucurie în finalul piesei. Și aceasta mai ales a făcut spectacolul și mai emoționant!

M. Raicu

În cursul acestui an mai multe teatre din țară au sărbătorit un deceniu de la înființarea lor. Printre acestea se numără și Teatrul de Stat din Arad.

În cei zece ani de activitate, Teatrul de Stat din Arad și-a făcut o datorie de onoare din sarcina de a atrage la spectacolele sale un număr cît mai mare de oameni ai muncii, iar în ultimii cinci ani, a devenit regulă organizarea de spectacole în cartierele muncitorești ale orașului și în cluburile marilor uzine din localitate. Colectivul de regiune al teatrului a reprezentat nenumărate piese și în fața a zeci de mii de țărani muncitori. De multe ori, deplasările teatrului în satele din regiune au avut un adevărat caracter de pionierat, dîndu-se spectacole în sate în care nicicînd nu trecuse vreun ansamblu teatral.

Faptul că un mare număr de actori au instruit, cu înțelegere și pasiune, pe artiștii amatori din oraș, a apropiat și mai mult colectivul de teatru de oamenii muncii.

Trăsătura cea mai de seamă cu care se mîndrește activul teatrului este strădania de a promova cu precădere dramaturgia romînească, clasică și contemporană. Din cele 70 de premiere pe care le-a prezentat de-a lungul existenței sale, Teatrul de Stat din Arad, mai bine de 30 au fost cu piese originale romînești. *Minerii și Cetatea de foc* de M. Davidoglu, *Cumpăna*, *Oameni de azi*, *Vadul nou* și *Cei de mîine* de Lucia Demetrius, *Citadela sfărîmată* și *Hanul de la răscruce* de Horia Lovinescu, *Ziua cea mare* de Maria Banuș, *Mielul turbat* de Aurel Baranga, precum și alte lucrări valoroase ale noî noastre dramaturgii au căpătat rînd pe rînd viață pe scena teatrului arădean.

Dintre actorii care au întruchipat personajele acestor opere dramatice, se cuvine să amintim pe Ștefan Ciubotărașu, artist emerit, Elena Bodi, artistă emerită, Nicu Antoniu, Florica Demion, Romeo Lăzărescu, Nucu Mișuță, Dinu Gherasim, Lulu Savu, Zaharia Volbea, Olimpia Didilescu, Silvia Tabacu, Ion Negoiescu.

În pragul trecerii în cel de al unsprezecelea an al existenței sale, colectivul teatrului și-a reînnoit angajamentul față de partid și guvern, de a sluji cu dragoste și pasiune opera de educare a poporului muncitor, de a-și înscrie cu consecvență eforturile creatoare pe linia realismului socialist. Îi urăm să-și împlinească cu cinste angajamentul.